

ringsgrundlag for os efter valget i september 1994, nu så småt er ved at være nået. Vi har nået de mål, vi har sat os.

Aldrig tidligere er den økonomiske politik blevet gennemført med en sådan konsekvens, præcision og ansvarlighed. Vi har holdt, hvad vi har lovet. Vi overtog i 1993 et samfund, hvor ordet velfærd blev stavet med småt. Der var 350.000 ledige. Antallet på offentlig forsørgelse havde vi næsten vænnet os til som en naturlov steg u hæmmet fra år til år i takt med de tidligere regeringspartiers læggen låg på opsvinget. Kartofflen lagde navn til nedturen – egentlig synd for kartoffelen, men mest synd for befolkningen.

Betalingsbalancen var i plus, javel, men det var også det eneste, der var i plus, og desværre bundede dette plus i, at hjemmemarkedet var sunket i grus. Danmark havde det dårligt i januar 1993. Danmark var gået i stå.

Derfor havde vi travlt, meget travlt i de første år, vi havde regeringsansvar. De første fire år har denne regering brugt på at genoprette vort land. Vi har i disse fire år i samarbejde med befolkningen fået skabt 100.000 nye arbejdspladser netto i den private sektor. Vi har udbygget vores uddannelsessystem også for voksne mennesker. Vi har sørget for, at mennesker har fået en chance mere, også de, der har tabt én gang eller flere gange. Vi har kunnet det, fordi Danmark er i fremgang igen.

Vi har indført nye velfærdssystemer. Det har fået megen kritik, men det er nødvendigt, og hvis det ikke beundres af de to forhenværende partier, så beundres det i Europa. Jeg tænker på vores uddannelsesorlov, og jeg tænker på vores familieorlov. Det er jo det, man taler om. Jeg kan jo næsten ikke komme til et møde ude omkring internationalt, før man taler om det. Hvordan har I båret jer ad? Hvordan fungerer det egentlig?

Frem for alt har vi rettet op på den grundlæggende økonomiske balance. Frem for alt – og det er måske det, jeg glæder mig mest over – har vi set, at vi i dag har en ungdomsarbejdsløshed, der er mindre, end den har været i de seneste 17-18 år, ja, formentlig længere, så længe vi overhovedet har haft statistik her i landet på den del af arbejdsløsheden. Mindre end 30.000 unge mennesker har vi i dag i arbejdsløshed. Og vi får dem i arbejde, forsikrer jeg, jeg kan se det, virksomhederne konkurrerer om dem med rette. Vi er i stand til at sikre deres uddannelse, deres job, deres fremtid.

Skulle vi ikke glæde os over det tilsammen? Jeg savner lidt godt humør hos de tidligere regeringspartier. Hvorfor skal man altid være ked af det og rakke ned på vort velfærdssamfund, når det nu går så godt? Jeg mener, også for de tidligere regeringspartiers egen skyld; der er ikke noget værre end dårligt humør, hvis man ikke har noget at have det i. Jeg siger det også for signalet udadtil. Det er vigtigt, at man kan se, at Danmarks fremgang også er synlig hos de tidligere regeringspartier.

Regeringen har holdt fast i sin strategi. Vi har gennemført de mål, vi har sat os i vort regeringsgrundlag fra september 1994. Nu skal vi videre. Vi har ikke slækket på vore ambitioner. Vi har sat os nye mål. Vi har lagt et nyt ambitiøst program frem, »Danmark år 2005«.

Vi har punkt for punkt markeret, hvad vi ønsker vi vil nå. Vi har sat os for, at der skal skabes 30.000 flere arbejdspladser om året hvert eneste år frem til år 2005. Ambitiøst, ja. Kan det lade sig gøre? Jae, det kan det, for det har det kunnet i de seneste tre år, vi for alvor har haft fat om den økonomiske politik. Virkeligheden er det bedste argument.

Vi har efter intenst slid nu også kunnet sætte os for, at gælden skal ned og den skal væk. Udlandsgælden skal helt væk i år 2005. Indlandsgælden skal markant og kraftigt ned. Dette land, Danmark, er for første gang i mange, mange år nu på vej til at bevæge sig fra at have stiftet gæld og over til at afvikle gæld. Dette land, Danmark, er som det første i Europa sammen med Luxembourg i år blevet selvfinansierende i sin velfærdssammensætning og sit velfærdssamfund.

Egentlig er det jo, når vi skal stikke kursen ud i de kommende år, et valg mellem tilfredshed eller utilfredshed, et valg mellem sammenhold og ansvar eller kløfter og udstødning, et valg mellem fælles værdier eller koldt egoistsamfund. Det er jo det, det hele bygger på.

Og det, der skal bære det, er Danmarks økonomi. Derfor er det så vigtigt at fastholde, at Danmarks økonomi skal være langtidsholdbar. Og derfor er det så vigtigt at fastholde, at nu skal gælden ned, for det hører med til at gøre velfærden langtidsholdbar.

Tænk engang, i dag betaler Danmark omkring 50 mia. kr. i renter. Hvor meget er 50 mia. kr.? Ja, vi bruger cirka 50 mia. kr. til folkepension, 35 mia. kr. til sygehushvæsen, 29 mia. kr. på folkeskolen og 24 mia. kr. på arbejdsløshedsdagpenge. Vælg selv. Vi ønsker jo det hele.